

med det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds at kunne deltage som Medforslagsstiller af dette Ændringsforslag. Jeg kan ikke nægte, at det forbavser mig, at Finansudvalget i vore Tider har ladet være at tage Hensyn til dette Andragende, i en Tid, hvor man ser Folk i det ene Tilfælde efter det andet blive satte i uforholdsmæssig lang Varetægtsarrest for Forbrydelser, som det bagefter viser sig, at de ikke have begaaet, at man ikke tager et saadant Andragende frem og forlanger Sagen paa ny undersøgt af Justitsministeren, især naar der foreligger saa grave-rende Omstændigheder som her med Hensyn til den Maade, hvorpaa vedkommende er bleven behandlet. Det er en 80-aarig Mand og Hustru, som have været arresterede og domfældte ved Underretten. Der opkom Ild i deres Hus; alle andre vare enige om, at han umulig kunde have paasat Ilden, som man formodede skyldtes et Ulykkestilfælde, en Gnist fra Skorstenen. Saa har Forhørsdommeren straks den Antagelse færdig, at det er ham, der har gjort det, at han har villet begaa Assurance-svig. og at han og hans Hustru have afgivet falsk Forklaring for Retten. Han bliver arresteret den 3die Maj og sidder saa i Varetægtsarrest indtil Slutningen af November Maaned samme Aar, og da han ikke vil bekende sig skyldig, og Dommeren ikke kan faa mindste Spor af Bevis for hans Forbrydelse, gaar han samme Vej som andre Dommere og søger tilbage i hans Fortid. Han finder saa, at han tidligere har haft en Mølle i Forpagtning, at han har haft forskellige Karle, som han har vist bort af Tjenesten, til forskellige Tider; disse faar man saa samlet, og uagtet de aldrig have tjent paa en Gang hos ham og altsaa ikke samlede kunne føre noget Bevis for, at der var begaaet noget som helst Bedrageri, fortælle de dog Historier om, at denne Mand som tidligere Mølleforpagter skal have paalagt dem at tolde uretteligen af den Sæd, der var sendt til Møllen. En femte Karl, som har tjent der i Mellemtiden, paastaar derimod, at der aldrig i den Tid, han har tjent der, har været Tale om sligt. Det mærkelige er, at disse Vidner erkende sig selv skyldige i at have toldet uretteligen og ville gøre ham medansvarlig derfor, uagtet der ikke kan føres mindste Bevis for Rigtigheden af sligt, og endogsaa Mandens Kunder give ham Vidnesbyrd om, at der ikke har været Tale om sligt. Man gaar saa vidt, at man faar et Par Folk fra en Præstegaard til at vidne, at han har forbyttet

et Par Sække Sæd, hvorved han paa hver Sæk kunde have tjent 5 Øre, men det ligger 15 Aar tilbage i Tiden, og begrundet derpaa bliver han efter 7 Maaneders Varetægtsarrest ved Underretten domfældt for falsk Forklaring for Retten, Assurance-svig etc. etc. Saa kommer Sagen til Overretten, der frikender ham rent ud for alle de Beskyldninger, der ere rejste imod ham og udtaler udtrykkelig i Dommen, at der ikke kan tillægges alle saadanne Udsagn nogen Betydning, og anerkender, at der ikke kan tillægges de Modsigelser, der have foreligget fra Hustruens Side — det er gamle Folk paa henvend 80 Aar, som ere satte fast — nogen Betydning, da hun er gammel og aandelig Undermaaler eller lignende; hun frifindes derfor ogsaa, for saa vidt hun selv er aktioneret. Da de endelig ere bleve løsladte, give de Andragende ind om Erstatning for ufor-skyldt Varetægtsfængsel, men det bliver dem nægtet; de andrage hos Justitsministeren om at faa fri Proces, men det bliver nægtet, og selve Dommen gaar dem imod med Hensyn til Erstatningspørgsmaalet. Jeg nævnde ogsaa, at en af de Anklager, der vare rejste mod dem, var for Assurance-svig. Han havde tidligere haft sit Gods assureret for 4,000 Kr., da han havde forpagtet Møllen; men da han flyttede derfra til det Hus, som senere brændte, bortsolgte han for henvend 500 Kr. og nedsatte derefter Assurance-n til 2,000 Kr. Da det saa brænder, vurderer Assurancevæsenet, hvad der var brændt, efter hans Opgivelse til ca. 312 Kr., medens de reddede Genstande vurderedes til henvend 500 Kr., og derfor anklagedes han for Assurance-svig. Nu er det en Selvfølge, at naar man har sine Sager assurerede, sætter man ikke Assurance-n hvert Aar, de beholde jo deres Brugsværdi for den paagældende, og naar de saa brænde, ere de maaske mindre værd, end de vare oprindeligt. Men man faar jo aldrig tilkendt mere, end der virkelig er brændt for, saa at der ikke kan være Tale om Assurance-svig i hans Tilfælde mere end ellers, naar Folk faa tilkendt Assurance-godtgørelse.

Med Hensyn til Erstatningspørgsmaalet udtaler Dommen: „Den 27de April 1896 nedbrændte et blandt andet af Citanten med Familie beboet Hus paa Vester-Egede Mark. Da Mistanken for at have paasat Ilden og for at have gjort sig skyldig i Assurance-svig . . . faldt paa Citanten, blev han, der den 30te samme Maaned var bleven anholdt . . . den 3die Maj næsteefter arresteret . . . som mistænkt for Brand-